

faa, at det dog, selv i Jordbrugernes Interesse, er meget tvivlsomt, hvad de ville foretrække, enten den Bærneret, som Udvalget har foreslaaet, og som skal komme alle Jordbrugere, selv den mindste, tilgode, eller dette subsidiaire Forslag, som kun vil komme Arvesætere og Livsfæstere tilgode, og til hvilket, som man seer af Ændringsforslaget under Nr. 5, er knyttet den Betingelse, at da Udvalgets Forslag til den almindelige Bærneret vil bortfalde. I det Hele troer jeg, det vil være misligt at opstille dette Begreb om Jagtretten som et sælleds Gode for Grundeieren, som skulde være den egentlige Jagteier, og for Brugeren, som skulde være Medjagteier.

Der staaer nu kun tilbage, at omtale Forslaget under Litr. h, hvor det hedder: „naar Overdragelsen skeer til Arvesætte eller Livsfæste, skal Brugeren i ethvert Tilfælde være berettiget til at jage og sælde Wildt paa den Grund, han har i Brug. Naar den ærede Taler, som sidst havde Ordet, ved at omtale dette Forslag meente, at § 9 aldeles ikke vilde have nogen praktisk Betydning, da troer jeg ikke, at det saa ganske vil være Tilfældet. Han meente, at Godseierne havde en saadan Dvælse i at skrive Contracter, at de nok vilde faae en saadan Clausul indført, som sikrede imod enhver Virkning af denne Paragraph; men, man maa lægge Mærke til, at Godseierne ikke ere de eneste Mænd i Landet, som skrive Contracter, og at der derfor vistnok vil blive skrevet mange Contracter, hvor et saadant Forbehold ikke vil blive taget. Loven vil i hvert Fald have samme Nytte, som enhver declaratorisk Lov, saa at, naar Forholdet ikke udtrykkeligt er blevet omtalt i Contracten, vil det antages at være Parternes Mening, at det skal være saaledes, som Loven angiver; og der vil vistnok ikke være saa ganske saa Tilfælde, hvor der ikke fra Ciernes Side er lagt saa stor Vægt paa at conservere Jagtretten, og hvor altsaa

Brugerne vilde faae denne Ret efter § 9. Naar man saaledes vil holde sig til § 9, troer jeg ikke, at den her foreslaaede Tilføielse enten er hensigtsmæssig eller consequent, og, som det allerede af den ærede Ordfører er anført, vilde det være besynderligt, om der i denne sælles Paragraph først anerkjendtes, at Jagtretten paa Enemærker tilfalder Brugeren, og dernæst bestemtes, at, naar Overdragelsen skeer til Arvesætte eller Livsfæste, Brugeren i ethvert Tilfælde skal være berettiget til at jage og sælde Wildt paa den Grund, han har i Brug, dog med de i § 16 bestemte Indskrænkninger. Den sidste Deel af Paragraphen vil, som den ærede Ordfører allerede har bemærket, komme til at omhandle et andet Forhold, end den første Deel; den første Deel omhandler nemlig den almindelige Jagtret, den sidste Deel derimod Medieendomsretten, Noget, hvorved jeg iøvrigt ikke skal opholde mig; men jeg skal tillade mig at bemærke, at denne Tilføielse vel vil kunne faae nogen Indflydelse med Hensyn til Meddelelsen af Fæste til Huusmænd; thi, naar det skal staae i Ciernes Magt at forbeholde sig Jagtretten, naar han overdrager Jorden til en Huusmand i Leie, men det ikke skal staae i hans Magt, naar han overdrager den til Fæste, vil der vistnok være Mange, som heri vilde finde et nyt Moment til Forøgelsen af den Ulyst til at meddele Fæste paa Huse, som man har klaget over paa sine Steder at være tilstede. Jeg troer derfor, at en saadan Tilføielse allerede af den Grund vilde være meget lidet hensigtsmæssig. Jeg kan vel forstaae, hvorledes man er kommen ind paa at gjøre denne Tilføielse til Paragraphen; man har nemlig anset det for overordentlig betænkkeligt, at gjøre Forandring i de bestaaende Contracter, og derfor har man villet undgaae det ved at reservere sig Lovens Virkning ved Oprettelsen af nye Contracter; dette er vel en Betragtning, der i og for sig kan have en Deel for sig.